

vvHeerjansdam, mijn club

Eigenlijk bedoel ik te zeggen: “vvHEERJANSDAM is van ons allemaal”. Op 13 juni 2020 viert deze mooie club haar 75-jarig bestaan. Een feestelijke dag en een goed moment om terug te blikken. Lang niet alles is hosanna geweest, maar de leuke en positieve zaken voeren gelukkig de boventoon.

Over de heldendaden op de velden van weleer heb ik niet veel toe te voegen. We vinden ze allemaal terug in de diverse jubileumboeken. Verder laat Jan van Dalen ons regelmatig opnieuw genieten van prachtige reportages in woord en beeld. In mijn bijdrage wil ik vooral extra aandacht besteden aan zaken die onderbelicht bleven of niet in de publiciteit kwamen. Hiermee bedoel ik met name de belangrijkheid van de vrijwilligers en de sponsors die het plezier met het balletje decennialang mogelijk maakten. “Zonder vrijwilligers en sponsors is geen voetbal mogelijk,” hier is geen woord Spaans bij. Dit moeten we ons blijven realiseren en koesteren. Over de moeizame start in 1945 is niet echt heel veel bekend. Daarom vertel ik wat ik er nog van weet en wat mij is verteld.

DE START.

De verschrikkingen van de tweede wereldoorlog eindigden op 5 mei 1945. De ontlading na het naziregime en de behoefte aan ontspanning en sport waren enorm. Ondanks nauwelijks beschikbare mogelijkheden besloten een aantal Heerjansdammers een heuse voetbalclub tot leven te brengen. De officiële oprichtingsdatum is 13 juni 1945. Ongelofelijk eigenlijk, zo kort na al die barbaarse gebeurtenissen. Er was geen veld, geen clubhuis, geen materialen en geen cent te makken. Onder aanvoering van C. van der Schoor (korte tijd voorzitter), D.J.Noordzij, J.Mooy, I. van Driel, Meeuw Gouman gingen de enthousiaste vrijwilligers aan de slag. Het oog viel op een weiland in het centrum. De eigenaren, de gebroeders Lagendijk, waren bereid het beoogde stuk weiland te verhuren maar wel onder twee voorwaarden. De club zelf moest het veld bespeelbaar maken én de grazende koeien mochten alleen tijdens wedstrijden van het speelveld worden verwijderd en achter prikkeldraad worden geparkeerd. Een bijkomend probleem was de wekelijkse productie vlaaien, die verwijderd moesten worden. Een steeds terugkerend onsmakelijk karwei.

HET VELD.

De in de lengte van het veld liggende greppels (grippen in het Heerjansdams) moesten gelijk gemaakt worden met het weiland. Eerst het aanbrengen van buizen voor de afvoer van regenwater, vervolgens de grippen dicht maken met grond. Daarna graszoden elders steken en aanbrengen. De nodige grond werd met een vrachtwagen van de tramdijk

in Barendrecht aangevoerd en deels ook met een platte aak bij de Achterzeedijk. Bijkomend probleem was dat de aak alleen de plaats van de grond kon bereiken bij hoogwater. Bij laagwater werd de natte klei gestoken en geladen. Het wachten was tenslotte weer op hoogtij. Een honds karwei, maar de Dammers stonden ook toen al voor niets.

HET HOK.

Er moest ook nog een onderkomen worden gezocht voor de spelers, de scheidsrechter en de materialen. De penningmeester in wording Job de Ruiter, groenteboer en handelaar, bracht uitkomst. Voor Hfl.750,- kon een houten nogal gammele keet worden gekocht die moest worden omgetoverd tot het eerste clubhuis. In het midden was het materiaalhok en aan weerszijden hiervan twee kleedlokalen. Een kleine aangebrachte opklapbare klep in het materiaalhok bood de mogelijkheid tot verkoop van wat versnaperingen en koffie. Zelfs kon er een zeer bekrompen scheidsrechtersruimte worden gecreëerd met daarnaast een houten W.C. (plee). Geen geliefde plek om lang te vertoeven. De resultaten kwamen direct in de daarnaast liggende sloot terecht. Gelukkig kon dit na korte tijd via een afvoertank iets hygiënischer worden opgelost.

HUIS AAN HUIS COLLECTE.

Er werd een inzamelingsactie op touw gezet. Ondanks de algehele malaise werd er toch door velen een kleine bijdrage geleverd. Eén van de drie oudste leden, de nu 94 jarige Arie Prooi, werd er met een maatje ook op uitgestuurd. Eén van de eersten die schoorvoetend werden bezocht was de gefortuneerde familie Lagendijk. Wim Lagendijk bewoonde met zijn vrouw de villa 'Lage Nesse. Aan de andere kant van de weg woonden de vrijgezellen, Dirk Lagendijk samen met twee zussen. Zij hadden geluk dat zus Sjaan open deed. Zij stond bekend als een sociaal denkende vrouw. Toen de beide heren hun missie hadden uitgelegd, vertrok ze naar de keuken en kwam terug met een briefje van Hfl.25,-. Stomverbaasd keken de beide collectanten elkaar aan. Dit kon niet waar zijn. Voor die miserabele tijd was het bedrag een vermogen. Alvorens het bedrag te overhandigen sprak zij de heren ernstig toe. Ik geef jullie dit bedrag op één voorwaarde. "Jullie moeten beloven dat er nooit op Zondag zal worden gevoetbald." Nederig werd die belofte gedaan. Zus Sjaan had er natuurlijk geen weet van dat beide heren al jaren bij de B.V.V.Barendrecht op zondag hadden gevoetbald.

DE EERSTE WEDSTRIJD.

Ik moet bekennen, dat me van die openingswedstrijd weinig of niets meer voor de geest staat. Wel weet ik dat de eerste wedstrijd gespeeld werd tegen de bevrijders van Nederland. Een Canadees militair elftal tegen onze aanstormende vedetten. Zij waren gestationeerd in een pand op het Velo terrein in Barendrecht. Wel heb ik me laten vertellen dat Mels van Driel, zoon van voetballer en medeoprichter, les van Driel, de aftrap zou hebben verricht. Een feestelijke dag en de bekroning van een karwei dat we "monnikenwerk" noemen.